

Alice Hoffman

GYÖNYÖRŰ TITKOK MÚZEUMA

Történet egy olyan világról, amely egyszerre varázslatos és szörnyű. Álomvilágok épülnek, csodák, melyek addig elképzelhetetlennek tűntek, szenzációk, melyek aztán a süllyesztőbe kerülnek, összeomlanak.

A helyszín New York. Az 1900-as évek első évtizedeiben járunk. Coralie Sardie furcsa torzulással született: ujjai között hártya feszül. Apja úgy nevelte, hogy a hártya a legjobban hasznosuljon; habléányt kreált belőle. Egy olyan lényt, aki csillogó ruhájában nappal ezreket szórakoztat a Gyönyörű Titkok Múzeumának akváriumában, és éjszaka titkos tettekre kényszerül. Coralie sportos alkatával, ha akarná, könnyedén legyőzné a New York-i Sportklub bajnokát, a Halembert. Coralie maga a Hudsoni Kreatúra, a Hudson folyó réme, aki egy éjszakai kirándulása során – nem szörnyszülötti, sokkal inkább egyszerű emberi érzésekkel – beleszeret egy fiatalemberbe.

Ez a fiatalember egy bizonyos Eddie Cohen, aki múltját, családját és vallását hátrahagyva alvilági játékokba kezd, gazembereket kerít kézre, és e kötelék alól már nem tud kibújni, amikor egy elkeseredett apa hozzá fordul a Triangle gyári tűzesetben eltűnt lánya ügyével. Eddie nem sejtí, hogy a nyomasztó feladat teljesítése során a szerelem is rátalálhat...

ALICE HOFFMAN első regényét huszonegy éves korában írta, amikor még a Stanfordon tanult. Azóta számos könyvet írt, melyeket több mint húsz nyelvre lefordítottak. Alice művei sok figyelemreméltó elismerést kaptak, és rengeteg dicsérő kritikát a The New York Times, az Entertainment Weekly, a The Los Angeles Times, a Library Journal és a People magazin hasábjain.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.alicehoffman.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Egy pazar mese furcsa és különleges emberekről, akiket a múlt kísért, és a jelenben nagyon bizarr körülmények között élnek. Amint Coralie és Eddie megpillantják egymást, mély, misztikus, kölcsönös vonzalom alakul ki közöttük, és válik önálló erővé. Ez viszi előre a történetet.”

Times

The New York

„Alice Hoffman mesterien szövi egybe a leendő szerelmesek monológjait az 1911 tavaszáról szóló eseményekkel. Végül az eredmény: csodálatosan gazdag narratíva. Hoffman prózája ezúttal is lírai szépségű, kitűnően ábrázolja New York nyüzsgő bonyolultságát.”

Publisher's Weekly

„Hoffman az írás nagymestere, a nyelv szerelmese. Minden mondata precíz és tudatos. A Gyönyörű Titkok Múzeuma különös, rendkívüli, szenvedéllyel megírt regény. Egy helyet és egy kort ünnepel, miközben New York történetének egy rendkívül sötét korszakát tárja fel.”

USA Today

„Az író nő életet lehel egy varázslatos mese és a tények elegyéből alkotott történetbe. Rémségeket és bűbájosságot ábrázol ebben a csodálatos könyvben, amely a felszabadulásról és a szerelemről szól a hazugságok, a vágyakozás és az átalakulások metropoliszában. Drámai és döbbenetes.”

Booklist

GYÖNYÖRŰ TITKOK MÚZEUMA

— részlet —

KIS GÖMBBEN EGÉSZ VILÁG

Azt hihetnék, lehetetlen bármilyen új dolgot találni a világban; hogy nincsenek már olyan dolgok földön és égen, amelyeket ember még nem látott soha; hogy nincsenek a maguk nemében páratlan, különös teremtmények, amelyek létrehozásával a teremtészet a fantasztikus és a csoda lüktető pulzusára tapintott. Teljes bizonyossággal állíthatom: ilyen lények pedig léteznek; mert a nagy vizekben elefánt nagyságú, százlábú, hatalmas állatok vannak, a fényes légben pedig a mennyek felől érkező sziklakövek világolva égnek, és a föld felszínére zuhannak. Léteznek férfiak, akiknek oly furcsa tulajdonságaik vannak, hogy arcukat el kell rejteniük, hogy háborítatlanul végigmehessenek az utcán, és nők, akiknek vonásaik, külső megjelenésük oly bizarr, hogy életüket tükör nélküli szobában kell leélniük.

Apám kicsi koromban távol tartott engem ezektől az anomáliáktól, bár közvetlenül a szemem előtt voltak; kiállította őket Coney Islanden, házunk földszintjén volt a Gyönyörű Titkok Múzeuma. Házunk két jól elkülönült részre tagolódott; a felében éltünk mi, a másik felét a kiállítótermek alkották. Így apámnak sohasem kellett elhagynia mindazt, amit a legjobban szeretett az életben. A ház 1862-ben épült, abban az évben, amikor a Coney Island and Brooklyn Railroad elindította az első lóvasutat városunkba. Apám nagy

csarnokot emelt hozzá, amelyben kiállíthatta az általa alkalmazott eleven csodákat; mindegyikük szokatlan dolgokat mutatott be, vagy olyan különös jellegzetességekkel született, amiket mások annyira akartak látni, hogy hajlandók voltak fizetni érte.

Apám tudós és mágus volt egyben, de kijelentette, hogy az irodalomban fedezhetjük fel igazi természetünket. Még gyerek voltam, amikor a költő Whitman műveit és Shakespeare drámáit adta olvasni nekem. Megvilágosodást találtam ezekben a nagy művekben, és megértettem, hogy minden, amit Isten teremt, önmagában is gyönyörűséges csoda. A rózsza a szépség netovábbja; de nem annyira, mint apám múzeumának kiállítási darabjai, amelyek nagy üvegtartályokban sorakoznak szépen elrendezve. Apám mutatványai egyediek voltak, az egész világon nem akadt párjuk: volt egy tökéletesen kifejezett, szem nélküli magzat, egymás kezét fogó majomembriópár, hatalmas állkapcsú, apró, hófehér aligátor. Gyakran ültem a lépcsőn, és igyekeztem megpillantani a sötétben ezeket a csodákat. Úgy hittem, hogy minden ilyen csodálatos teremtményt Isten keze érintett, és minden egyedi, aminek az emberiség a csodájára jár, himnusz közös teremtőnknek.

Amikor át kellett mennem a múzeum termein a kis, faburkolatú szobába, ahol apám a könyvtárát tartja, szóval, amikor oda kellett mennem, hogy felolvashasson nekem, bekötötte a szememet, nehogy megdöbbenjek a kuriózumokkal teli polcok láttán, amelyek miatt tömegek lépték át a küszöböt, különösen nyáron, amikor a tengerpart és a nagyobb parkok megteltek a Manhattanból kocsival, komppal, villamossal, egynapos gőzhajó-kirándulással átjövő emberekkel. Am a kötésnek vékony muszlin volt az anyaga; ha nem csuktam be a szememet, átláttam rajta. Előttem volt az a rengeteg kincs, amit apám az évek folyamán összegyűjtött: a nyolcujjú kéz, a szarvas emberi koponya, a hosszú lábú, skarlátszínű madár maradványai, melyet kanalas gémmek hívtak; a sötétben sárgán világító, erekkel átszőtt

kövek, amelyekben mintha csillagok estek volna csapdába. Csodálat-
tal töltött el minden, ami furcsa: egy réges-rég élt elefánt, a masz-
todon állkapcsa; a svájci hegyekben talált óriás cipője. Bár ezektől
a kiállítási daraboktól felállt a szőr a hátamon, valahogy mégis ott-
hon éreztem magamat köztük. Persze tudtam, hogy a múzeumban
töltött élet azért nem olyan, mint más életek. Néha azt álmodtam,
hogy eltört egy tárolóüveg, és a padló csupa lucsok lett a víz és só és
formaldehid keverékétől. Amikor egy-egy ilyen rémálomból felébred-
tem, hálóingem szegélye csuromvízes volt. Ekkor elgondolkodtam,
vajon az ébrenlét világa álmaim világától milyen messze lehet.

Anyámat az influenza vitte el, amikor én még csecsemő voltam; és
bár nem ismerhettem őt, amikor szörnyű, félelmetes lények jelentek
meg álmomban, sírva riadtam fel, és remegtem az ágyban azt kí-
vánva, bárcsak lenne anyukám, aki szeret. Mindig azt reméltem,
hogy apám majd altatót énekel nekem, és úgy bánik velem, mintha
kincs lennék, olyan értékes, mint a múzeumi darabok, amelyekért
többnyire nagy összegeket fizetett; de túlságosan elfoglalt volt, és
én megértettem, hogy neki legjobban élete munkája számít. Rendes
lány voltam, szófogadó; legalábbis addig, amíg el nem értem egy
bizonyos kort. Nem volt szabad más gyerekekkel játszanom, mert
ők nem értették volna meg, hol lakom és hogyan neveltek; nem jár-
hattam Brooklyn utcáin egyedül, mert ott olyan férfiak vannak,
akik arra várnak, hogy hozzám hasonló ártatlan lányokat mo-
lesztálhassanak.

Réges-régen az a terület, amit az indiánok Narriochnak neveznek,
elhagyott föld volt; arra használták, hogy télen marhákat, lovakat,
ökröket legeltessenek rajta. A hollandok Konijn Eylandtnak, Nyulak
szigetének nevezték, és nemigen érdekelte őket a homokos tengerpart.

Egyesek szerint Coney Island visszataszító hely lett, afféle Szodoma, ahol az emberek csak a gyönyörre gondolnak. Egyes közösségeknek, mint például Brighton Beach és Manhattan Beach lakóinak, ahol a milliomosok építettek házakat maguknak, saját vonatjaik voltak fizetett kalauzokkal, hogy távol tarthassák magukat a csöcseléktől. Azok a szerelvények, amelyekkel a tömeg utazott, a Brooklyn híd melletti pályaudvarról indultak, és alig több mint fél óra alatt érték el a tengerparti lakónegyedeket. Aztán 1908-ban megépült a földalatti is az East River medre alatt, így még nagyobb tömeg tudta maga mögött hagyni Manhattan brutális hőségét nyaranta. A színgyet ellentmondásos hely volt; egyik vége alávaló környék volt, ahol a férfiakat rossz hírű házakban szórakoztatták, italmérésekben, mulatókban csapták be; másik végén vasszerkezetű pavilonok és mólók álltak, oda vitte a nagy John Philip Sousa a zenekarát, ott játszottak a csillagos ég alatt abban az évben, amikor születtem.

Coney Island mindenekelőtt az álmok helye volt; a semmihez sem hasonlítható szórakozás helye; a gravitáció törvényeivel dacoló menetek, koncertek, szerencsejátékok, báltermek helye, amelyekben olyan sok elektromos izzólámpa világított, hogy úgy látszott, mintha tűz égne bennük. Régebben volt ott egy elefánt alakú szálloda; 162 láb magas volt, amíg porig nem égett. Itt volt a világ első hullámvasútja, a Switchback Railway, amelyen egyre hosszabb, bonyolultabb és vadabb meneteket ülhett végig a közönség.

Két nagy park volt, a Steeplechase és a Luna Park, amelynek nagy attrakciója, a King nevű híres ló a magasból egy medence vizébe ugrott. A Surf sugárúton állt a nevéhez méltó Dreamland, mely hamarosan átterjedt az utca másik oldalára is, így a kerti ösvényről láttuk a tornyait. Száz és száz egyéb látványosság volt a Surf sugárúton, egészen az Ocean Parkway-ig; olyan sok látványosság, hogy fogalmam sincs, hogyan választottak közülük az emberek. A magam részéről a ringlispílt tartottam a legszebb szerkezetnek; a körbe-körbeforgó plató, a varázslatos, ékes faragott állatok, amelyeknek többségét Ukrajnából kivándorolt zsidó mesteremberek faragták. A Dreamland Park elején felállított El Dorado igazi csoda

volt; háromszintes, rajta mindenféle állattal. Kedvenceim a tigrisek voltak; olyan vadul csillogott belülről megvilágított, zöld üvegszemük... és persze a lobogó sörényű lovak, amelyek olyan valóságbhűek voltak, hogy úgy éreztem, ha egyszer felülhetnék valamelyikre, ellovagolnék, és nem térnék vissza soha.

Mindenhová be volt vezetve az áram, végigkígyózott egész Brooklyn, nappallá téve az éjszakát. Az elektromosság ereje akkor vált igazán nyilvánvalóvá, amikor árammal végeztek ki egy Topsy nevű szegény elefántot, aki kegyetlen, durva idomárja ellen fordult. Még nem töltöttem be tizedik életévemet, amikor Edison be akarta bizonyítani, hogy az elektromosságnak az általa előállított változata teljesen veszélytelen, miközben riválisa, Westinghouse olyan áramot propagál, amely veszélyes. Ha a Westinghouse módszerével gerjesztett delezesség meg tud ölni egy vastagbőrű emlőst, akkor mire lenne képes egy emberi testtel? Történetesen éppen azon a helyen voltam azon a bizonyos napon; a piacról sétáltam hazafelé házvezetőnőnkkel, Maureennel. Hatalmas, izgatott tömeg gyűlt össze; mind a kivégzést akarták látni, bár január volt, borzongató hideg.

– Ne állj meg! Haladjunk! – szólt rám Maureen, le sem lassította lépteit, kézen fogva húzott magával. Gyapjűszövet kabát volt rajta, és zöld filckalap, legértékesebb vagyontárgya; Manhattanben vette, a Huszonharmadik utca egyik kalaposánál. Nyilvánvalóan undorral töltötte el a vérszomjas tömeghangulat.

– Nem győzünk megbotránkozni, milyen kegyetlenek tudnak lenni az emberek.

Nem voltam egészen biztos abban, hogy Maureennek igaza van, mert a tömegben együttérzés is volt. Megláttam egy lányt az egyik padon, az anyjával. Szegény Topsyt bámulta, és sírt. Mintha virrasztana felette; dühös tekintetű, érző szívű, kicsi angyal. Én nem mertem kimutatni dühömet, nem mertem átengedni magamat valódi érzelmeimnek. Azt kívántam, bárcsak leülhettem volna a lány mellé, és foghattam volna a kezét, bárcsak a legjobb barátnőm lehetne. De elvonszoltak a szörnyű jelenet helyszínéről. Soha nem volt velem egykorú barátom, bár nagyon vágytam arra, hogy legyen.

Ugyanakkor rajongtam Brooklynért, varázsságáért. A város volt az én iskolám, mert bár már 1894 óta törvénybe foglalták az általános tankötelezettséget, ezt a törvényt nem vették nagyon komolyan, és elég könnyű volt kijátszani a közoktatásba kerülést. Apám például egyszerűen levelet küldött a helyi iskolaszéknek, hogy fogyatékos vagyok, és ezt tényként fogadták el úgy, hogy senki nem győződött meg annak valóságtartalmáról. Így Coney Island lett az osztálytermem, és egyszerűen csodálatos volt. Az acél, fa és papírmasé vídámparkok elektromos fényeit mérföldekről lehetett látni, mintha tündérország lett volna a városunk. Más lány, ha ilyen korlátozott körülmények közé kerül, amilyenben én voltam, plédeket tépett volna csikokra, abból készített volna létrát, vagy saját vastag hajfonatán ereszkedett volna le az ablakból, hogy élvezhesse a tengerpart varázsát. De valahányszor ilyen engedetlen gondolataim támadtak, behunytam a szememet, és azt mondogattam magamnak, hogy hálátlan lány vagyok. Meg voltam győződve arról, hogyha anyám még élne, nagyon csalódott lenne, ha nem fogadnék szót.

Apám múzeuma a szezonban vagy egy tucatnyi, ha nem több fellépőt alkalmazott. Nyaranta a kiállítási teremben tartották az előadásokat, naponta többször is, délután és esténként; minden fellépő saját ritka tulajdonságával, képességével állt a nagyérdemű közönség elé. Nekem nem volt szabad beszélnem velük, bár szívesen hallgattam volna életük történetét; kíváncsi voltam, hogyan kerültek Brooklynba. Túl fiatal vagyok, mindig ezt mondta az apám. Tíz éven aluli gyerekeket nem engedtek be a múzeumba, mivel ők még nagyon érzékenyek. Apám engem is az érzékeny csoportba sorolt. Ha az egyik csoda úgy indult el, hogy előttem kellett elhaladnia, nekem le kellett sütni a szememet, el kellett számolnom ötvenig, és úgy kellett tennem, mintha az illető nem is létezne. Az évek folyamán fellépők jöttek és mentek, néhányan több szezonra is visszatértek, vagy szó nélkül eltűntek. Sohasem ismerhettem meg a sápadt szíami ikreket,

akik egymásnak pontos tükörképei voltak; sem a hegyes fejű embert, aki az előadásai között szenderegni szokott; sem a nőt, akinek olyan hosszúra nőtt a haja, hogy rá tudott lépni. Mind elmentek, mielőtt akár egy szót is válthattam volna velük. Tekintetükről vannak emlékeim, mert ezeket az embereket én sohasem találtam rémesnek vagy félelmetesnek. Egyediek és elbűvölőek voltak, és rettenetesen bátrak, hogy legtitkosabb énjüket megmutatták.

Ahogy idősebb lettem, apám szigorú szabályai ellenére többször kinéztem az ablakomból kora reggel, amikor a nyári fényben megérkeztek az alkalmazottak; a kellemes idő ellenére többen kabátot viseltek, nehogy megbámulják, sőt esetleg megverjék őket munkahelyükre jövet. Apám csodalényeknek nevezte, de a világ szörnyeszülötteknek tartotta őket. Elrejtették arcukat, testük furcsaságát, hogy ne dobálják meg őket kővel, ne hívják rájuk a seriff embereit, rémületekben, meglepetésükben ne sírjanak fel a gyerekek. New York irtózatossá teremtényei voltak, és mivel nem volt törvény, amely védte volna őket, gyakran rosszul bántak velük. Reméltem, hogy tornácunkon, a körtefa árnyéka alatt némi nyugalmat találunk.

Apám Franciaországból érkezett ide. Sardie professzor, így nevezte és neveztette magát, bár nem ez volt az igazi neve. Amikor megkérdeztem, mi a keresztneme, azt mondta, ahhoz senkinek semmi köze. Elég gyakran mondogatta nekem, kesztyűs kezem felé intve, hogy mindenkinek vannak titkai.

Bölcs és nagyon okos embernek tartottam apámat, Brooklyn pedig a mennyországban hasonlatosnak, ahol csodák történnek. A Professzornak voltak elvei, amelyeket mások könnyen elég furcsának tekinthetnek; sajátos filozófiája volt az egészségről és a jólétről. A varázslattól átpártolt a tudományhoz, amit a kártyatrükköknél és bűvészmutatványoknál sokkal csodálatosabbnak tartott. Ezért lett ritka és különös tárgyak gyűjtője, és ezért tartotta olyan szigorú fegyelem alatt életünk legapróbb részleteit. Naponta volt az asztalunkon

hal, mert apám úgy hitte, hogy azok leszünk, amit eszünk, és gondoskodott róla, hogy naponta legalább egyszer egyek halat, hogy a szervezetem ezeknek a vízi lényeknek a tulajdonságait felvegye. Jeges vízben fürödtünk, mert az jól tesz a bőrnek és a belső szerveknek. Apám lélegzőcsövet készített, hogy teljesen lemerülhessek, a víz alatt maradhassak az oroszlánlábás kádban, és fürdőim hamarosan egy óránál is tovább tartottak. A csövön keresztül kellett lélegeznem, hogy a felszín alatt lebeghessek. Kényelmesen éreztem magamat így, olyan voltam, mint valami hableány; hamarosan nem éreztem úgy a hideget, mint mások, egyre jobban megszoktam a csontig hatoló fagyot.

Nyaranta éjszakánként apám és én együtt úsztunk az óceánban, egészen novemberig, aztán túl hideg lett a víz. Sokszor majdnem a több mint ötméterföldnyire levő Dead Horse-öbölíg elértünk, ami a legtapasztaltabb úszóknak is túl nagy távolság. Egész télen edzetünk, hogy tüdőterfogatunk növekedjen; a parton futottunk.

– A kiváló egészség átlagosnál nagyobb erőfeszítést kíván – jelentette ki apám. Úgy tartotta, hogy a futás fenntartja egészségünket, lendületünket, táplálja bennünk az életerőt, amikor a nyílt vízi úszáshoz túl hideg van. Esténként kocogtunk a parton; bőrünkön verejték csillogott; tudomást sem vettünk a kalapban, kabátban sétálókról, akik kinevettek minket, és ugyanazt az idéetlen poént kiáltották utánunk: „Mi elől futnak olyan nagyon?” Apám erre halkan, szinte magában megjegyezte: „Előletek.” Aztán rám pillantva kiengesztelte: „Bolondokra hallgatni nem érdemes.”

Volt, hogy havazott, de mi akkor is futottunk, mert fontos volt, hogy a szigorú napirendünket betartsuk. Havas estéken néha lemaradoztam apám mögött, hogy a part szépségét csodálhassam. Belebelegázoltam a hófoltos vízbe. A fagyos partról a gyémántok jutottak eszembe. Elbűvöltek ezek az esték. Az apálytér a parton sziporkázóan csillogó volt. Leheletem tejfehér párafelhőként gomolygott, az opálos égbolt felé emelkedett. Hópelyhek hulltak a szempillámra, egész Brooklyn fehér lett; kicsi gömbben egy egész világ. Minden elkapott hópéhely más volt, mindegyik maga a csoda.

Hosszú, fekete hajamat befonva viseltem; viselkedésem komoly volt, és csendes. Tudtam, hol a helyem a világban, és hálás voltam, hogy Brooklynban lehetek, hogy ott az otthonom, abban a városban, amelyet maga Whitman is annyira szeretett. Jó beszédkészségem volt, és idősebbnek látszottam a koromnál. Komolyságom miatt kevesen gondolták volna, hogy nem vagyok még tízéves. Apám értésemre adta, úgy tetszik neki, hogy fekete ruhában járjak, nyáron is. Azt mondta, hogy abban a francia faluban, ahol felnőtt, minden lány feketében jár. Azt hiszem, rég halott anyám öltözött így lánykorában, amikor apám beleszeretett. Talán rá emlékeztettem apámat, amikor olyan fekete ruhát vettem fel, amelyet anyám viselhetett. Mindazonáltal semmiben nem hasonlítottam anyámra. Azt mondták, igazi szépség volt: haja halvány mézszínű, természete nyugodt. Az én hajam sötét és sima. Amikor arra a csúnya, görcsösen megtekeredett kaktuszra néztem, amelyet apám a nappaliban tartott, úgy éreztem, inkább erre a szürke, szűrös szőrű növényre hasonlítok. Apám megesküdött, hogy az a kaktusz minden évben egyszer gyönyörű virágokat hoz, de én olyankor valahogy mindig aludtam, és nem igazán hittem ezt el neki.

Félnék voltam ugyan, de kíváncsi is, bár sokszor mondták nekem, hogy a kíváncsiság a lányoknál nem kívánatos, a lányokat könnyen meg tudja rontani. Eszembe jutott, hogy ezt az egyetlen tulajdonságomat nem anyámtól örököltem-e. Házvezetőnőnk, Maureen Higgins – tulajdonképpen ő nevelt fel engem – gyakran figyelmeztetett, hogy tartsam meg a gondolataimat magamnak, ne tegyek fel túl sok kérdést és ne hagyjam elkalandozni a gondolataimat. Ám Maureen mindezt ábrándozó tekintettel mondta, amiből arra a következtetésre jutottam, hogy esetleg ő maga sem követi saját tanácsait. Amikor Maureen már megengedte nekem, hogy egyedül kijárjak ezért-azért, segítek a bevásárlásban, bejártam Brooklyn utcáit egészen az egymérföldnyire levő Brighton Beachig. Szerettem a dokkoknál ücsörögni, hallgatni a halászokat, akik, bár nagyon

durva szavakat használtak, világjáró utazásaikról meséltek. Én még Manhattanben sem jártam, pedig elég könnyű lett volna oda eljutni; csak át kellett volna sétálni a Brooklyn hídon, vagy az újabb, csillogó Williamsburg hídon.

Bár kíváncsi, kutakodó lélek voltam, mindig szót fogadtam, ha a Professzor szabályait be kellett tartani. Apám ragaszkodott ahhoz, hogy nyáron fehér pamutkesztyűt viseljek, télen, hidegben pedig krémszínű sevrót. Betartottam ezt a szabályt, szófogadóan mindig kesztyűt viseltem, bár nyáron kellemetlen volt, télen érdes és vörös foltokat hagyott a kezemen. A kezem születésemkor idomtalanná deformálódott, és tudtam, apám nem szeretné, hogy az emberek rám is olyan megvetéssel gondoljanak, mint azokra az eleven csodákra, akiket alkalmazott.

A házvezetőnőnk volt az egyetlen kapcsolatom a külvilággal. Maureen ír nő volt, alig múlt harmincéves; régebben volt egy barátja, aki féltékenységi rohamában kénsavval öntötte le az arcát. Engem nem érdekelt, hogy Maureen arca heges volt. Csecsemőkorom óta ő nevelt. Ő volt az egyetlen társaságom, és imádtam – bár tudtam, hogy apám tanulatlan lénynek tartja, akivel nem érdemes az elme dolgairól értekezni. Apám elvárta, hogy sötét ruhát és fehér kötényt viseljen, igazi szobalányöltözetet. Apám fizette Maureen szobabérét; a kikötő mellett, egy panzióban lakott, olcsó, kellemetlen helyen. Valahányszor kérdeztem, mindig azt mondta, hogy az a hely nem való nekem. Sohasem tudtam meg, hova ment, miután mi megvacsoráztunk, és elmosogatta az edényeket; mihelyt letette az utolsó tányért, gyorsan fogta a kabátját, kiosont az ajtón, és nekem nem volt bátorságom utánafutni.

Apám véleményével ellentétben Maureen okos volt, ügyes, és gyakran magával egyenlőként bánt velem. Szerettem mellette ülni a hátsó lépcsőn, vele ebédelni. Salátás, vajjas szendvicset készített, azt ettük. Szerintem a sebei ellenére nagyon szép nő volt. Apámon

kívül ő volt az egyetlen, aki testem torzulásáról tudott, és aloés-mentás tinktúrával dörzsölgette be ujjaim közét. Hálás voltam kedvességéért és józan, gyakorlatias eszéért.

– Ez szinte mindent gyógyít – mondta sokattudón a csodaszer-ről. – Kivéve az én hegeimet.

Sajnálatos módon azonban az elixír nekem sem használt, bár megszoktam a szagát, és éjszakánként is bekentem vele a kezemet. Maureen a hátsó udvarban cigarettázott, bár apám ezt határozot-tan megtiltotta neki. Azt mondta, csak a szajhák cigarettáznak. Rá-adásul rettentően félt a tüztől, mert egyetlen szikra felgyújthatná az egész múzeumot, és akkor nem maradna semmink. A nyári viharok-ban apám több vödör vízzel készen állt a tetőn; az égen hasító vil-lámok cikázását figyelte. Gyűjteménye pótolhatatlan volt. Szezonon kívül, amikor a múzeum zárva tartott, fehér lenvászonnal takarta le a tárolóüvegeket, mintha hosszú téli álomra fektetné le a mumifi-kált teremtményeket. Ilyenkor szokatlanul kedves volt.

– Ha akarod, becsempészek a kiállításra – ajánlotta fel Maureen, bár pontosan tudta, hogy tíz éven aluli gyerekeknek tilos a bemenet.

– Azt hiszem, inkább várnék – jegyeztem meg, amikor Maureen felvetette, hogy apám szabályait megszegve lépjek be a múzeumba. Akkor még nem voltam olyan lázadó, amilyen később lettem. Kilenc és háromnegyed éves voltam akkoriban, és nem kellett sokat várnom, hogy elég idős legyek a belépésre. Fekete ruhát viseltem, és gombos bőr bokacipőt. Fekete harisnyám gyapjú volt, de sohasem panaszkodtam, hogy szúr, és viszketek tőle. Ha valaki megkérdezte volna tőlem, mi az első szó, amivel leírnám magamat, rögtön rávágtam volna, hogy szófogadó. Persze kevesen ismerik igazi természetüket ilyen fiatalon.

– Aki vár, az vár, aki kíváncsi, nem vár. – Maureen bőre foltos volt, mintha félig fényben, félig árnyékban lenne. A nap bizonyos óráiban például, amikor a napfény áttört a felhők között, szinte fény-lett, mintha belső szépsége ragyogna át roncsolt bőrén. Együtt érzőn nézett rám. – Felsz, hogy apád megtorolja, ha nem fogadsz szót?

Persze, hogy félttem. Láttam már apám tomboló dühét, ami-kor egy fellépő késett, vagy megszegte az egyik szabályát, például

dohányzott, vagy a közönség egy tagjával enyelgett. Egyszer például megvesszőzött egy angol embert, aki a Kacsák királyának nevezte magát; ennek az úriembernek kar helyett szárnyszerű képződményei voltak. Apám világosan értésére adta a királynak, hogy látni sem akarja többé, át ne merje lépni a küszöböt. Mindezt azért, mert azt gyanította, hogy az illető a Gyönyörű Titkok Múzeumának nyitva tartási idejében egy flaska whiskyt kortyolgatott. Ez természetesen abszolút igazságtalanságnak tűnt annak tükrében, hogy apám mennyire szerette a rumot.

A házvezetőnknek nem is kellett magyaráznom tétovázásom okát.

*– Nem hibáztatlak – sóhajtott fel Maureen. Menta- és rozmaringillatú volt a lebelete; ezek voltak a kedvenc fűszernövényei. – Apád biztosan egész éjszaka futtatna a parton büntetésül. A végén bicegnél, vízért libegnél, de még akkor sem bocsátana meg neked. Komoly ember; a komoly embereknek pedig komoly szabályaik vannak. Ha el-
lentmondasz nekik, annak biztosan mindig következményei vannak.*

– A barátod is komoly ember volt? – bátorkodtam feltenni a kérdést. Maureen erről a témáról általában nem volt hajlandó beszélni.

– Az volt – felelte. – Pokoli komoly.

Szerettem, ahogy a „pokoli” szót használta. Olyan természetes volt tőle, ahogy azoktól az emberektől is, akik a dokkoknál heringet és kékhalat pakoltak.

– Hogy hívták?

– Szaralak – felelte Maureen rezzenéstelen arccal.

Mindig megnevettetett.

– Kutya fajzat – folytatta, és megint nevettem, ami tovább fokozta közlékenységét. – Sátánfattyú. – Imádtam, ahogy vigyorgott. – Pokolfajzat.

Ekkor mind a ketten elhallgattunk. Megértettem, mire gondol Maureen. Az a férfi rossz ember volt. Láttam ilyen férfiakat a Surf sugárúton és a kikötőben. Szélhámosok és piti tolvajok, olyan népesség, akiktől a lányok már korán megtanulják távol tartani magukat. Coney Island tele volt ilyen alakokkal, és mindenki tudta, hogy a rendőrség gyakran szemet huny a bűncselekmények felett, mert

a bűnözők lefizetik őket. Brooklyn utcáin egy ötdollárossal gyakorlatilag bármit el lehetett érni, és voltak velem egykorú lányok, akiket sokkal kevesebbért adtak-vettek. Egyes rosszfiúk barátságosnak tün-tek, mások démoninak. Maureen mindig azt mondta nekem, hogy a látszat csal, de ha bárki bármilyen indokkal be akarna csalni va-lami sikátorba, rohanjak, ahogy csak tudok, ne érdekeljen, milyen ajándékkal csábítanak. Szükség esetén férfiembert rúgjak teljes erő-ből térden vagy ágyékon, ezzel az ilyen alakokat valószínűleg távol tudom tartani magamtól.

– Tudod, mi a szerelem? – kérdezte Maureen tőlem azon a na-pon. Általában a munkájával törődött, és ami az élet nagy dolgait illeti, kissé szűkszavú volt. Ezen a napon azonban a szokottnál is beszédesebbnek bizonyult, ilyen lehetett azelőtt, mielőtt elcsúfították.

Lábamat lógásva vállat vontam. Nem tudtam, vajon vagyok-e már annyi idős, hogy ilyen dolgokról társalogjak. Maureen gyengéden megsimította hosszú hajamat, és az érzelmeit fedő álarc lehullott róla.

– Nem is számíthatok rá. Olyan.

Amikor tízéves lettem, apám magához hívott. Márciusban van a szü-letésnapom, és sohasem tudtam, mit várjak ettől a hónaptól. Volt, amikor a születésnapomon még havazott, máskor zöldellt a tavasz. Nem em-lékszem pontosan, milyen idő volt, amikor bekövetkezett ez az alkalom, az 1903. évben. Annyira izgatott voltam, hogy apám rám, csak rám fi-gyel. Ritka alkalom volt ez, hiszen mindig annyira lefoglalta a munka. Volt, hogy egész éjjel a pincében dolgozott, és csak hajnalban feküdt le. Ezért különleges alkalom volt, hogy felém fordította figyelmét. Amikor félénken közelítettem hozzá, azt mondta, hogy egyszer minden titkot fel kell fedni, és minden csodában kételkedni kell.

Nagyon megadta a módját, amikor bevezetett a múzeumba. Kimentünk a ház elé, hogy a főbejáraton léphessünk be, mint a lá-togatók. Fekete frakk-kabátot viselt, és cylinderekalapot, melyet még Franciaországból hozott. Nagyon elegáns volt. Éles tekintete,

mindent látó kék szeme volt, haja ősz; akcentussal beszélt. Elektromos izzólámpagömböket tett a múzeum bejáratához. Bolyhos lepkék repkedtek körülöttük, vonzotta őket az élénk fény, és én ellenálltam a készítésnek, hogy tenyerem két csészéje közé zárjak egyet. Fekete ruha volt rajtam, és az a gyöngysor, amelyet anyám hagyott rám. Nagyon nagy becsben tartottam, drága kincsem volt, de apám azt mondta, vegyem le a nyakéket. Azt mondta, a kesztyűmet is vegyem le, ami eléggé meglepett. Nem szerettem a kezemet nézegetni.

Éjfél volt; ezen az órán a környék csendes, mivel nem volt szezon. Nyaranta éjjel is tolong a tömeg, izgatott kiáltásai terjednek a levegőbe. De az élvezeteket hajszoló hordák csak május végén lepik el a környéket, és maradnak egészen kora őszig. Az ünneplők többnyire kivetkőznek magukból, elmegy a józan eszük, és a rohamosztagnak tetteleg kell észhez téríteni őket.

Dreamland építése teljes gőzzel haladt, a tulajdonosok egyre több körhintát, hullámvasutat és egyéb szerkezetet állítottak fel, újabb és újabb látványosságokat létesítettek, amely a világ minden más vidámparkjával felveheti a versenyt, és még lenyűgözőbb lesz, mint a Luna Park. A többi vidámparkkal ellentétben, amelyeket a sziget vagyonosabb lakói vulgárisnak és alantasnak neveztek, ez olyan nagyszerűnek ígérkezett, mint bármely hasonló szórakoztató park Európa fővárosaiban. Az épületek vakító fehérek, mintha anyagok számára építették volna őket. Mivel a Surf sugárúton, tőlünk nyugatra épült, apám attól félt, hogy tönkreteszi a mi üzletünket. Éjszakánként hallottuk a ketreche zárt oroszlánok, tigrisek üvöltését; ezeket a vadállatokat úgy idomították, hogy inkább kutyákhoz és macskákhoz, mint vadállatokhoz hasonlítsanak. Az évnél ebben a csendes szakában hajnalonként sirályok és csérek gyűltek össze nagy csapatokban a vidámpark fölött. Az épülő hullámvasutak acélvázai ezüstösen csillogtak a derengő éjsötétben. Úgy képzeltem, remegnek a várakozástól, hogy vajon mi lesz belőlük.

Apám széthúzta a Gyönyörű Titkok Múzeumának főbejáratát fedő nehéz, szilvakék damasztfüggönyt. Azt mondta, ezen az estén én vagyok az egyetlen látogató, majd meghajolt, és intett, hogy lépjem át a küszöböt. Ekkor léptem be először a kiállítótérbe. Bár korábban már sikerült néhány polcnyi tárgyat lopva megpillantanom, a tárgyak többségének tartalma túlságosan homályosan látszott onnan, ahonnan leskelődtem, így sohasem figyelhettem meg világosan, melyik üvegben van zöld vipera, és melyikben mérges levelibéka. Ezen az éjszakán azonban csillogtak az üvegek. Kámfor édes illata szállt. Olyan sokáig vártam erre a napra, mégis annyira ideges voltam, hogy alig fogtam fel a maga teljességében a látványt.

Volt egy alkalmazottunk, aki gyakran jött a lényeket gondozni. Láttam, amikor szép lovas kocsin érkezett; több ládányi élelmet hozott a múzeum titokzatos lakóinak. Hihetetlen lények kavalkádja volt előttem, ahogy ott álltam: skarlátszín torkát düllesztő sárkánygyík, a mélység szörnyetegének tűnő hatalmas teknős és a vörös nyakú kolibrik, amelyeket selyemfonálhoz kötve engedtek ki kalitkáikból. Amikor tekintetem végigpásztázta ezt a kápráztató látványt, megláttam apám születésnap ajándékát; kék selyemszalagokkal és papírcsillagfüzérékkel volt díszítve. Kiemelt helyen állt egy hatalmas akvárium. Alján a világ összes tengeréből hozott kagylók. Az Indiai-óceántól a Kínai-tengerig mindenhonann. Nem volt szükség arra, hogy apám elmagyarázza, mi lesz kiállítva abban az akváriumban, mert remek mesterembertől rendelt kézzel aranyozott levelekkel díszített, faragott gesztenyefa táblát.

AZ EMBERI SELLŐ

A mutatvány megnevezése alatt egyetlen szó állt. A nevem. Coralie. Nem kellett további utasítás. Megértettem, hogy egész eddigi életem egyszerűen felkészülés volt erre a pillanatra. Kérés nélkül kibújtam cipőmből.

Tudtam, hogyan kell úszni.

1911 *MÁRCIUSA*

HA CORALIE SARDIE egy másik életet élt volna, más időben és más helyen úszóbajnok lehetett volna, ünnepelt atléta, babérkoszorus sportoló, akit autogramjáért könyörgő tömegek vettek volna körül, miután átúsztta a csatornát Angliából Franciaországba, vagy körbeúsztta Manhattan szigetét. De ő a Hudson folyóban úszott alkonyatkor, a horizonttal párhuzamosan, vigyázva, hogy árnyékban maradjon. Ha hal lett volna, talán angolna lett volna; sötét, észrevétlen villanás a még sötétebb vízben, észak felé tartó magányos lény, aki képtelen megállni, képtelen pihenni, míg úti célját el nem éri.

Ezen a hideg éjszakán, amikor nem tudott tovább úszni már, a kimerültségtől remegve lépett ki a vízből. A váltóúszás bajnoki címét nem sokkal korábban nyerte el a New York-i Sportklub egyik, Halember becenevű tagja, de őt Coralie könnyedén legyőzte volna. A csillagoktól ragyogó égbolt alatt kimászott egy elhagyott partszakaszra, és állt a bokáig érő iszapban. Kibontotta haját, kék ajkán mosoly játszott. Ez volt eddig a leghosszabb úszása. Kilencven percet bírt ki a jéghideg vízben; eddigi legjobb eredménye. Szél támadt, kellemetlenre fordult az idő; kevés úszó lett volna képes kibírni a háborgó, hideg vizet. Mindezek ellenére Coralie nem volt bajnok; nem volt órája, nem voltak rajongói sem. Férfiruhát viselt, amiben könnyebben mozoghatott; testre szabott nadrágot és a nadrág derekába tűrt fehér inget. Mielőtt felöltözött, gyűszűvirág-kivonattal kevert medvezsírral kente be testét; ennek az elegynek élénkítő hatása volt, és melegen tartotta. Ám hiába az elixír, hiába a sok gyakorlás, hiába bírt ki embernek szinte kibíráhatatlan körülményeket is, remegett a hidegtől.

A kusza nádasban lépdelve Coralie rájött, hogy a tavaszi telihold utáni szökődagály eltérítette eredeti útvonalatól.

Sokkal északabbra volt, mint gondolta, és Észak-Manhattan senkiföldjére érkezett, ahol egykor a hollandok hatalmas mo-csarakat tettek termőterületté. Nem messze, kelet felé, a Har-lem folyó mentén még mindig voltak kis fálvak, ahol feketék és ír bevándorlók laktak; a folyó főenyes öbleiben telepedtek meg; házaikat hatalmas tulipánmezők és háromszáz évesnél is öregebb bükkfák takarták.

A nagy folyóvizek többségével ellentétben a Hudson folyó-ban kétirányú áramlás hat; észak felé az Atlanti-óceán árapálya hajtja a vizet, a mederből kis patakok szakadnak ki, és a Har-lem folyóba érnek, aztán a két víz együtt hömpölyög délre, az öböl felé. A heves szelekkel, hóeséssel telt tél után a Hudson folyása sokkal gyorsabb volt, mint hitték. Coralie apjának szá-mításai hibásnak bizonyultak. A Professzor közel három mér-földdel délebbre várakozott a kocsissal, készen állva, hogy amint Coralie partra lép, gyapjúpléddel burkolja be testét, és egy flaska whiskey-t diktáljon bele. Az ital, mint arra a Professzor eskü-dött, megakadályozza, hogy Coralie tüdeje átfázzon.

Nyolcévnyi szereplés után Coralie hírneve megkopott. A kö-zönség soha nem látott ritkaságokra vágyott, nem olyan lényekre, amelyeket addig is bármikor megtekinthettek. A Barnum and Bailey Cirkusz megnyitott a Madison Square Gardenben, pon-tosan azon a helyen, ahol Barnum először állította fel mutat-ványos bódéját, amikor a területen még a Nagy Római Hip-podrom volt; nyitott, fűtetlen lovarda. Az emberek valósággal a csodájára jártak az egyszerre dobogó patáknak, az akrobaták és az idomított fókák mutatványainak, a dübörgő, porfelhőt felverő római kocsiversenynek. Barnum karrierjét egy dél-manhattani múzeummal kezdte; kitömött állatokat és őskövületeket muto-gatott, valamint olyan kétes darabokat, mint a Feejee Sellő: egy majomtörzs halfarokkal. Ezt a svindler Barnumot akarta Sardie professzor felülmúlni, mert ő igazi tudósnek tartotta magát, míg Barnum csak egy sarlatán volt. Barnum azonban Amerika hőse volt, míg a Professzor anyagi forrásai kezdtek kiapadni.

Coralie gyerekként nagy attrakció volt Coney Islanden. De már nem volt gyerek. Sellőfarkának váza vékony, rugalmas bambusznádszálakból készült, paraffinnal és rézsulfáttal vízhatlanná tett selyemmel borították. Az akvárium oldalához rögzített légzőcsövet a nézők nem láthatták. Amikor megfordult, hogy megvillantsa kék farkát, levegőt szívott a csőből. Apja gyanította, hogy a tömeg esetleg rájöhetett a trükkre, ezért megkérte, hogy a lehető legritkábban használja a légzőcsövet. A gyerekkori gyakorlások a fürdőkádban, hogy minél tovább tudjon a víz alatt maradni, megnövelték tüdőkapacitását; sokkal több levegőt tudott a tüdejében tartani, mint egy átlagos nő. Néha úgy érezte, hogy alig van szüksége levegőre. Esténként meleg, szappanos vízbe merült a fürdőkádban; balzsam volt ez áthúlt tagjainak, minden reggel kék festékbe mártott, sápadt, fehér kezének.

Ujjai között születési rendellenessége feszült: vékony hártya, amelyet az indigószínű tinta kihangsúlyozott. Ezért viselt kesztyűt nyilvános helyeken, bár ez a rendellenesség ritkán akadályozta a mindennapi életben. Mégis megvetette magát ezért az egyetlen testi hibáért. Gyakran elképzelte, hogy ollóval a bőrébe vág. Egyetlen alkalommal próbált megszabadulni úszóhártyáitól; almahámozáshoz használt, éles késsel akarta megvágni magát. De amint a bőrébe szúrt, vércseppek hullottak az ölébe. Minden csepp olyan élénkvrös volt, hogy megijedt, és elejtette a kést.

Miután eloszlott a tömeg, néhány rajongó mindig ott maradt Coralie akváriuma mellett; férfiak, akiknek heves pillantásaikból teljesen egyértelmű volt szexuális érdeklődésük. Soha nem volt még férfival, bár sokan ígértek a Professzornak hatalmas összegeket Coralie szüzességéért cserébe; egyikük oly messzire ment, hogy házasságot is ajánlott. Apja minden próbálkozást dühösen utasított vissza. Coralie egészen biztos volt abban, hogy ezek a látogatók pillantásra sem méltatnák rendes körülmények között, amikor ő csak az apja sápatag, félszeg lánykája, fekete ruhában, ahogy megáll a Neptune sugárúti piac árusainál paszternákot, spenótot és halat venni. Legnagyobb

rajongóit a természet torzszülöttének birtoklása iránti betegség fűtötte. Nagyon meg lennének döbbenve, ha tudnák, imádatuk tárgya mennyire hétköznapi teremtség, akinek legnagyobb öröme az, ha az apja könyvtárában talált regényeket olvashatja, vagy ha Maureen társaságában ülhet a hátsó lépcsőn, azt tervezgetve, hogy tavasszal mivel vetik be a kertet. Nem férfiak sötét álmának megtestesülése, csak egy lány, akit arra kényszerítenek, hogy hiányos öltözetben ússzon.

Az előző év januárjában, amikor Coney Islandet belepte a hó, és a zavaros atlanti vizekre a legtapasztaltabb halászok sem merészkedtek ki, Coralie belépett a múzeumba, és azt látta, hogy akváriuma már nem a kiállítótér közepén van. A személyzet kerekre emelte, félretolták, és vízhatlan ponyvával takarták le. Coralie mindig úgy képzelte, hogy hálás lesz, ha megszabadul kötelezettsége alól, de hirtelen üresség fogta el. Senki volt; senki. Már álsellő sem. Akkor kicsoda? Csendes lány, akit senki nem vesz észre, a férfiak többsége számára láthatatlan. Rájött, hogy megkedvelte hamis énjét; hiszen a sellő egyedi teremtmény, aki figyelmet érdemel, míg ő figyelemre sem méltó.

Apja azonban a jövő embere volt. Minden nehézség nélkül tovább lépett. Hamar felmondott azoknak a szereplőknek, akik már nem vonzottak tömegeket; se könny, se könnyörgés nem hatotta meg, amikor a mutatóványt a fizető közönség már nem tartotta elég érdekesnek. Sok eleven csoda, akiket Coralie gyerekkora óta ismert, azonnal távozni kényszerült a Gyönyörű Titkok Múzeumából, amint népszerűségük hanyatlani kezdett. Soha senki nem beszélt róluk többé. A méhekkel borított nő nem volt hajlandó változtatni a mutatóványán, nem akart darazsakat is magára engedni, mert azok csípése halálos lehet. A Professzorral való heves vitát követően azonnal mennie kellett. Munkaadója annyi időt sem hagyott neki, hogy méheit magához vegye. Ott maradtak faládjában, a kertben. Később, még a szezonban Coralie-nak nem sikerült szabadon engednie őket. A méhek összebújtak az egyetlen helyen, amit otthonuknak

tudtak; ahogy hidegre fordult az idő, megbetegedtek, és hamarosan elpusztultak.

Voltak más csodák is, amelyek búcsú nélkül tűntek el. A tömeg hamar ráunt a kecskefiúra, akinek patája volt sarok, talp és lábujjak helyett, és a tollruhás madárnőre, aki minden madár énekét utánozni tudta, a sárgarigó trilláitól a szarka fülsüketítő kiáltásáig. Megunták Marie de Montague-t is, a törpenőt, aki olyan kicsi volt, hogy gyerekruhákat hordott, cumisüvegből ivott (nem tejet, hanem rummal bélelt gyenge Red Rose ceyloni teát) és szivarozott. Azért ment ki a divatból, mert jöttek mások, még törpébb nők, akik nála pár ujjnyival alacsonyabbak voltak. Végül egy Neptune sugárúti, másodvonalbeli színház alkalmazta, ahol a lármás tömeg gúnyneveket kiáltott neki, aprópénzzel dobálták, és sürgették, hogy mutassa meg apró tomporát vagy keblét, mert tudták, hogy dévaj éjszakákon, amikor a nézőközönség soraiban hölgyek nincsenek, meg szokta tenni.

Ha Coralie nem Coralie lett volna, hanem olyan szereplő, mint a többiek, már régen kipenderítették volna apja házából. Elgondolkodott, vajon jobban szeretne-e cselédlánként dolgozni vagy eladó lenni az egyik közeli boltban, de apja magához ölelte, és azt mondta, nem engedné, hogy elmenjen.

– Ami nincs, majd előteremtjük – biztosította.

Már ki is ötölte a briliáns tervet. Az új lény lehet aligátor vagy kígyó, vagy a kettőnek valami furcsa elegye, amit madzaggal, kapcsokkal és zsenialitással állítanak össze, és sokkal jobb lesz, mint a Barnum-féle Feejee Sellő. Az alagsorban műhely volt, ahova Coralie nem léphetett be, azután sem, hogy betöltötte tizedik életévét. Az ajtón két lakat volt, az egyik vas, a másik réz. A kulcsok a Professzor óraláncán.

– A mi lényünk olyan lesz, amilyent az emberek elképzelnek – avatta be tervébe Coralie-t. – Mert amiben az ember hisz, azért fizet is, hogy láthassa.

A Professzor beavatta Coralie-t a keresésbe is. Gyakran jobb üzleteket tudott összehozni, amikor családapaként mutatkozott. Alig néhány hetük volt a szezon kezdetéig; ez idő alatt kellett találniuk valami csodát, ami nemcsak a nézőket bűvöli el, hanem a sajtót is. Először a Red Hook-i kikötőbe mentek, de nem találtak hatalmas tintahalat, sem tengeri szörny méretű bálnát, sem albinó sörényes fókát. Manhattan legnyugatabbi végén a húspiacra mentek, ahol a macskaköves utcákon a közeli vágóhidakból kiömlő véres víz hömpölygött. A nagy mészárlások maradványai között lehetnek koponyák, apró csontok, melyeket élőlények szőréhez lehet erősíteni. Miközben a Professzor a piacokat járta, a kocsis őrizte a kocsit, mert egy csoport rossz kinézetű férfi mustrálta őket. Coralie-t bámulták, obszcén megjegyzésekkel illették. Ha Coralie az utcán járt, ruhája alá rejtve gyakran vitt magával kést, és most örült, hogy a keze ügyében van. Ugyanaz a kés volt, amivel keze úszóhártáját akarta felnyesni.

Félreeső utca volt, a banda egyre közelebb húzódott. Coralie szíve elszorult, de mint kiderült, a kocsis néhány jól irányzott kőhajítással megfutamította a csőcseléket. Testes, szótlan férfi volt, megjárta a Sing Sing börtöncelláit is, de hogy milyen bűnért ült, azt soha senkinek nem árulta el. Miután a csőcselék szétszéledt, odalépett a kocsihoz, hogy megnézzze, Coralie jól van-e. Coralie azt mondta, levegőzni szeretne, és leugrott a kocsirol, hogy a kocsis mellett lehessen, bár tudta, hogy apja ennek egyáltalán nem örülne. Csizmája talpát hamar átáztatta, megfestette az utcakövek között csörgedező vágóhídi vér.

– Sohasem ennék meg élőlényt – jelentette ki a kocsis. Coralie meglepődött, milyen folyékonyan, milyen szabatosan beszél, mert addig még soha egyetlen szót sem szólt hozzá. – Ugyanannyi lélek van bennük, mint bennünk. Illetve talán több is.

Fölöttük, a levéltelen, kopár platánfa egyik ágára veréb repent; harsányan csiripelt.

– Nézd! – szólt a cseléd, hüvelykujjával a madár felé mutatva. – Csupa szív és lélek.

Miután a Professzor üres kézzel tért vissza, a Bellevue-i hullaházhoz hajtottak. Komor, átkozott hely volt, a kocsis csontháznak nevezte, amikor megkapta az utasítást, hogy irány a kórház. Úgy nyertek bebocsátást, hogy Sardie kijelentette, szegény lánya szeretett édesanyját keresik, aki eltűnt. Nem ez volt az első eset, és Coralie nagyon szégyellte magát. Ha elsőre nem akarták volna beengedni őket, Coralie-nak sírnia kellett volna, nagyon zaklatottnak kellett volna mutatkoznia; az örök ilyenkor megsajnálták, és megengedték nekik, hogy megnézzék azokat a halottakat, akikért senki nem jelentkezett. Ezúttal azonban, ahogy a gránitlépcsőkön haladtak felfelé, Coralie érezte, hogy képtelen sírni. Félelem fogta el, hogy megbűnhődnek ezért a csalásért, ha Isten valóban látja az emberek minden tettét. Talán mélyen a föld alatt valóban tombol a pokol, és ott fognak sercegni rengeteg hazugságukért.

Amikor a Professzor észlelte, milyen nehézséggel küszködik Coralie, figyelmeztetően félrevonta.

– Ha képtelen vagy sírni, gondoskodom róla, hogy legyen rá okod – mondta. Azzal elkapta leánya karját, és gyengéden megszorította. – Nem mintha valaha lett volna rá okom.

Coralie ekkor megértette, mit kell tennie. Megcsípte saját karját, erősen, mire könnyek szöktek a szemébe.

Miután beengedték őket a hullaházba, végignézték a halottakat, bár rettenetes volt a bűz, a látvány pedig még borzalmasabb. A Professzor batiszt zsebkendőjét átadta Coralie-nak, hogy fogja az orra, szája előtt. Több nő feküdt kiterítve a márványlapokon; az egyik asszonyt annyira elborították a kék fekélyek, hogy Coralie gyorsan elfordult tőle. Egy másik részlegen csupa ismeretlen gyerek feküdt. Senki nem kereste őket. Mozdulatlan, fakó testüket átvárta a hideg, de mint a jég, mintha ezek a testek is olvadoztak volna; arcuk szomorúságot tükrözött.

– Ezek nem lesznek jók – mormogta a Professzor. Az utcára kiérve Coralie rosszul volt. Úgy érezte, már nem is kellene megcsípnie magát, ha aznap még sírnia kell.

Ezután a Frenchtown nevű negyedbe mentek, ahol nőket és gyerekeket lehetett venni egy-egy órára, kéjelgés céljára. Voltak esték, amikor csak kiöltözött vendégeket engedtek be, és a kurvák, akiket megtanítottak, hogyan kell a felsőbb osztálybeli férfakkal beszélgetni, nagyon elegáns és merész ruhákat viseltek. Némelyik házban bársonyhuzatú kanapék és selyempaplanos ágyak voltak; mások mocskos, sötét, nyomorúságos testáruak. Némelyik ilyen helyen az „árunak” nagyobb értéke volt, ha valami testi deformitást tudott mutatni, és a Professzor pontosan ilyenek után kutatott. Coralie a kocsiban várt, miközben apja két ilyen szánalmas helyet felkeresett. Az egyikben fiúkat öltöztettek lányruhába, ajkukat rúzsolták, arcukra pirosítót kentek; a másik szomorú műintézményben a lányokra méretüknél sokkal nagyobb ruhákat adtak; olyan kosztümöket, amelyek csak arra szolgáltak, hogy megmutassák, mennyire fiatalok a viselőik. A Professzor egyik házban sem talált semmi érdekeset, és elég gyorsan távozott. A második házból kifelé menet azonban utánament egy megtermett férfi. Vele volt egy hatévesnél alig idősebb gyerek. A férfi mindent megtett, hogy felhívja magára a Professzor figyelmét. Kötélhálóban vitte a lányt, mert nem volt sem karja, sem lába.

– Ilyet keres, uram – kiáltotta a férfi. – Ez biztosan tetszeni fog magának! Jó áron megkaphatja!

A gyerek felzokogott, de gondozója képen teremtette, mire a kicsi elég gyorsan elhallgatott. Mintha annyira megdöbben volna, hogy már sírni sem tudott. A Professzor a fejét ingatta, és elsétált. A brutális férfi azonban utána szólt:

– Azt mondta, szörnyszülöttet akar. Tessék! Itt van egy. Ne is keressen tovább!

– Mi fog történni azzal a gyerekkel? – kérdezte Coralie, miután beszálltak a kocsiba, hogy elkerüljék az idegen egyre növekvő dühét.

– Hajtson tovább! – utasította a Professzor a kocsist.

Coralie hátrapillantott, és látta, hogy a gyereket nyilvánvalóan egy iszonyú sors felé vonszolja az a szörnyeteg. A Gyermekbántalmazás Elleni Társaság igyekezett megakadályozni, hogy gyerekek koldulhassanak, alamizsnát kérhessenek, artista-számokban szerepeltessék, vagy bármilyen erkölcstelen, illetlen mutatóványként mutogassák őket, különösen, ha valami rendellenes testi vonásuk van. Ám a valóságban a törvény betartását a legkritikább esetben kényszerítették ki. A gyerekek jogait nem ismerték el.

– Nem a te dolgod – jegyezte meg a Professzor magabiztosan. – A tudomány érdekében járunk.

– Talán lehetne az én dolgom – tiltakozott Coralie. – Vigyázhatnék rá. Nem lenne vele gond.

A könnyek, amelyek korábban nem akartak kicsordulni, most szabadon folytak, de Coralie gyorsan megtörölte arcát.

– Ha minden rosszat jóvá akarnál tenni ezen a világon, egy óra alatt kimerülnél. Ez Istenre tartozik.

– Valóban? – szólalt meg Coralie. Mintha hangosan gondolkodott volna. – Nem a mi dolgunk Isten művének érvényesülését segíteni?

– Az a dolgunk, hogy olyan lényt szerezzünk, ami tömegeket vonz, és a pénzen ételt tudjunk venni, és szemet, cipőt a lábadra.

Amikor Coralie újra visszanézett, már nem látott senkit az utcán. A férfit és a gyereket magába nyelte a sötétség. Mintha eltűntek volna Isten szeme elől a városnak ezen a részén, ahol úgy adták-vették az embereket, mint birkát a vásáron.

– Törvényt kéne hozni az ellen, hogy az ember ilyen kegyetlen legyen – jelentette ki Coralie.

– Az a férfi az apja – fordult a Professzor a lánya felé, a félreértés elkerülése végett. – És nincs ember a világon, aki úgy gondolná, hogy ehhez nincsen joga.

A Professzor már folyamatba helyezte újabb sikerük tervének megvalósítását. 1911 első hónapjaiban elterjedt a szóbeszéd, hogy szörny telepedett meg a Hudson folyón, és ha az ember a partról jól figyel, megláthatja, ahogy a sötétben úszik. Illetve hajnalban is meg lehet pillantani, amikor a víz ezüstösen mozdulatlan. A hírt két fiú terjesztette el, akik vacsorára akartak halat fogni a családnak. Azt állították, hogy egy furcsa folyami lény ellopta a fogást a horgaikról; a rendőrség kikérdezte őket, mire egybehangzóan állították, hogy nem cápa volt – amiből pedig bőven van a New York-i öbölben, némelyik tizennégy láb hosszú. Tény, hogy pikkelysört láttak a lény gerincén, de ez valami teljesen más volt; sötét, kivehetetlen alak, szinte emberi; gyors, egyenletes mozdulatokkal haladt. Pánik tört ki. A rendőrök hajtóvadászatot indítottak a part mentén, végig a déli kikötőtől egészen Bronxig. A Huszonharmadik utcát New Jersey-vel összekötő négy kompjáratról több férfi is a jeges mélybe vetette magát, mintha tudnának a vízen járni; majd határozottan kijelentették: úgy hallották, egy női hang szól hozzájuk, olyan meggyőzően, hogy azt hitték, valaki fuldoklik.

Coralie volt a szörnyeteg, akit a partról láttak; ő volt a titokzatos teremtmény, akit a férfiak megmenteni vagy csapdába ejteni akartak. Csak annyit tett, hogy megmutatta, ami lehetséges; mi lenne, ha egy alattomos vízi szörny kiűszná a rémálmbokból, egyenesen New York városának vizeire. Az újságok tizenhét észlelésről számoltak be. Mindegyik megfelelt azoknak az alkalmaknak, amikor Coralie északabbra úszott a hideg, szürke folyón, a téli bevermelésből ébredő angolnák és a folyó felsőbb folyásain élő csíkos sügerek között; a bizonytalan hullámokon is biztos volt magában. Reggelente a napfényes hátsó verandán üldögélve olvasott magáról a *Sun* vagy a *Times* hasábjain; azt írták róla, hogy hatalmas állat, cápához hasonló fogai vannak, és zöld pikkelyei, pedig a valóságban százhusz fontot nyomó

lány volt, aki egyszerű fekete ruhában és gombos bokacipőben szeretett járni, és kesztyű nélkül még nem látta senki.

Coralie tudta, hogy apjának nagyon nagy szüksége van egy attrakcióra, amely felveheti a versenyt a Dreamlanddel, a Luna Parkkal és Coney Island más látványosságaival. Két évvel korábban a híres Sigmund Freud eljött Brooklynba, mert próbálta megérteni az amerikaiak életfelfogását; azt mondják, csak néhány dolog ragadta meg a figyelmét, köztük a csodálatos vidámparkok. Brooklynban a képzelet volt a lényeg, és Sardie professzor ezt árulta; tehetsége volt ehhez, és minden áldott nap hálát adott a teremtőjének ezért. Mindig azt hangoztatta, hogy az ő intézménye nem torzlényeket mutogat, mint a híres Hubert's Dime Múzeum a Tizennegyedik utcában, Manhattanben, ahol évekig lehetett látni mindenféle furcsát és egyedit, amíg 1910-ben végleg kítették az ajtóra a „zárva” táblát. Nem olyan, mint a Surf sugárút déli részén lévő tucatnyi szörnyű mutatványos hely, ahol emberi csontvázakat és amputált testrészeket, szíami ikreket és olyan embereket mutogatnak, akik hagyják, hogy bolhák szívják a vérüket. Nem olyan, mint a birkózóringek és a kétes varieték, amelyeknek legrosszabb és legvendégkopasztóbb egységei észak felé tolódtak, a Gut nevű negyedbe, a város belébe.

A Gyönyörű Titkok Múzeuma igazi múzeum volt, a tanulás helye, ahol az emberi csodák mellett természettudományos furcsaságokat mutogattak. Most azonban többre volt szükségük, és mivel nem leltek semmire, nekik kellett feltalálniuk. Ha valaki sikeresen véghez tud vinni egy ilyen nagystílusú átejtést, akkor az a Professzor, aki mágus volt Franciaországban, elég híres a maga idején; olyan káprázatos mutatványokról ismert, hogy az emberek nem hittek a szemüknek. A Professzor megértette, hogy nem csak a látás vezetheti félre az embert, hanem az elme is.

Coralie szót fogadott az apjának, pontosan követte utasításait, ahogy egész életében tette, bár nehéz szívvel teljesítette kötelességét, hogy New York egész lakosságát félrevezesse. Az

újságok szalagcímeiben a Hudsoni Kreatúrának nevezték, mert senkinek sem sikerült megpillantani arcvonásait. Egy éjszaka két férfi meglátta egy kenuból, ahogy elhaladt mellettük, nagyon gyorsan, hogy ne láthassák az arcát. Így csak azt láthatták, amit elképzelték, pontosan, ahogy a Professzor megmondta; mert a férfiak fantáziája ezekben a sötét időkben sötét észleléseket eredményezett. Ekkoriban hatalmas és szörnyű összecsapások zajlottak az utcákon; főnökök, politikusok és rendőrök vetették be magukat munkások és munkásnők ellen. A vitákból általános verekedés tört ki, amelynek mindig az lett a vége, hogy munkásokat tartóztattak le, akik mindössze igazságos bért akartak. A Lower East Side-i negyedben egymás hegyén-hátán, szűk lakásokban élő emigráns közösségek és a Madison Park környékének elegáns, barna homokkővel díszített házaiban lakók között robbanásig feszült az gyűlölet.

Mégis a munkakörülményekért vívott harcok hadijelentései – a brooklyni dokkmunkások és a manhattani ruhaipari munkások szinte felkelésbe torkolló tüntetései – közepette Coralie úzásainak másnapján mindig volt egy-egy beszámoló a *Sun* és a *Times* hasábjain a Hudsoni Kreatúráról, ami felkeltette az olvasók figyelmét. A mélységben lakozó lény olyan rejtély volt, amiről az utcasarkokon és a kis üzletekben is beszéltek. Reggel megjelent a tizennyolcadik cikk; Carolie szerencseszáma, hiszen ő is éppen tizennyolc éves volt. Születésnapját két nappal korábban, Maureen sütötte gyömbéres almatortával ünnepeleték; bőven volt rajta cukormáz és gyertyák, amelyek szikráztak, amikor Coralie megpróbálta elfűjni őket.

Coralie kilépett a folyóból, vízi spenót és díszes páfrány, buján burjánzó növényzet között lépdelt a mocsaras erdőben. A szabadság igazi kincs volt, ha csak ritkán és csak néhány óráig lehetett is benne része, nem tovább. Ajándék volt, hogy egyszer

végre elővigyázatlan szellemként bóklászhatott a hidegben. Itt senki nem parancsolt neki. Könnyen lehetett volna vízi nimfa, aki új, gyenge földre lépett. Egy tündöklő világ tárult fel előtte, mintha ajtó nyílt volna; a másik oldalon élénk, világos ködpára. Úgy képzelte, a rá váró jövő az; az élet, amire joggal tarthat igényt, ha soha többé nem tér haza. Árnyékok szóttek hálót a mézakácok között. Az éjszaka sötét színei kékes ködként telepedtek a tájra. Coralie levetette az álarcot, amely nem emberi alaknak láttatta; ugyanaz a faragómester készítette, akitől a múzeumi táblácskákat rendelték.

Nézte, csak nézte a folyó másik partját, amit nem ismert; nem tudta, hogy a sötétből fénylő fehér, kerítésszerű sziklák neve valóban kerítés: Palisades. Nem volt messze attól a műveletlen földterülettől, ami északon még megmaradt, de fogalma sem volt, merre van észak, ahogy arról sem volt fogalma, hogy egész Bronx átalakult, miután megnyílt a nagy sugárút, a Grand Concourse, amelynek modellje a párizsi Champs-Élysées volt. Vízi szörnyek nem szoktak térképeket magukkal vinni, ha eltévednek, nem folyamodhatnak máshoz, csak az emberi kedvességhez. Coralie az előtte álló cserjést kémlelte. Manhattannek egy olyan részét láthatta, amely egykor az eredeti, holland földbirtokosoké volt; a földeken még hatalmas hikorifák, gesztenyefák és zöldesfekete szilfák álltak. Az árnyékokon túl az ég felé szálló füstöt látott. Elindult felé, mintha világítótorony volna; remélte, hogy kap egy bögre forró kávét és remegő teste köré takarót.

Ruhája a testéhez tapadt, de hiába nehezedett rá az átázott nadrágja, inge, könnyed léptekkel, szép tartással haladt, mint az úszók. Hamar felért a síkos parton. Szederindák tapadtak rá, de sikerült kiszabadítania magát közülük. Mámorító volt az éjszaka csendje. Tücskök még nem ciripeltek, mert meglehetősen hideg volt; kíváncsiskodók sem jártak a környéken, a madarak pedig éjjel nem énekelnek. A talajból mindenütt sarjadó harsányzöld, éles levelű vízi spenót fanyar, átható szaga szállt. Ekkor kutya

ugatott fel; a hang visszhangzott a tájon. Coralie megrémült. Ugyan mi jutott eszébe, amikor arra gondolt, hogy ember társaságát keresi? Milyen kérdéseket tennének fel egy fiatal nőnek, aki ilyen hidegben a folyóban úszik? És ki tudja, nem bűnözők táboroznak-e ezekben az erdőkben, otthontalanok, akik egy pillanatig sem teketóriáznának, hogy rátámadjanak-e.

Coralie lehúzódt, hunyorogva nézett, figyelt az árnyékokon túlra. A mézakácok között fiatalembert látott; tábor-tűznél ült, késői vacsorát főzött magának a lángokon. Coralie egy hársfa szinte szabályos szív alakú levelekből álló lombozata mögé húzódt, hogy jobban lássa, kire bukkant. Whitman versére gondolt. *Amikor mellém érsz, idegen, és beszélni kívánsz velem, miért ne beszélnél velem? És miért ne beszélnék veled én?*

Mégis, ahogy azt az idegen férfit nézte, néma maradt. Sötét hajú, markáns, szép arcú férfi; nyúlánk, több mint hat láb magas. Bőrét megégette a nap; reggeltől a folyón lehetett; füttyörészve pikkelyezte a halat, amit fogott. Volt benne valami, amittől Coralie meghatódott; maga sem értette, miért, szinte delejes erő vonzotta felé. Megriadt, amikor megérezte, milyen hevesen lüktet a pulzusa. A fiatalember mellett a kutya olyan fajta volt, amelyet viadalokra szoktak használni. Meglátta vagy megérezte őt az erdőben, és teli torokból ugatni kezdett.

– Hallgass, Mitts! – mondta a fiatalember.

A pitbull terrier gazdájára nézett, egy pillanatig gondolkodott, de nyilvánvalóan túl izgatott volt ahhoz, hogy engedelmeskedjen. Megiramodott az erdőbe, egyenesen felé. A férfi felkiáltott, de az állat csak rohant tovább.

Coralie futásnak eredt. Zihálva rohant. Éles fájdalmat érzett a mellcsontja alatt; szíve a bordákhoz ütődött. Apja távol tartotta a közönségtől, nem léphetett a nyilvánosság elé, kivéve azokban az órákban, amikor a múzeumban láthatták. A Professzor úgy vélte, az eleven csodák elveszítenék csoda jellegüket, ha kívülről társaságába kerülnének, akik valószínűleg nem értenék meg, és minden bizonnyal csak kihasználnák és megrontanák őket.

– Ha megrontanak – figyelmeztette a Professzor –, onnan már nincs visszaút.

A kutya nagy ugrásokkal haladt az aljnövényzeten át. Coralie hallotta, hogy mögötte lohol. Teljes erőből futott, át a szedresen, de az állat hamarosan a nyomába ért. Ekkor Coralie megfordult, mert attól tartott, hogy a kutya hátulról támad rá. Vére forrón lüktetett átfázott testében, izmait megfeszítette, felkészült, hogy a pitbull megharapja. Tudta, hogy milyen vörös a vére, mennyire forró, bár a teste csuromvíz. Az állat fülét és farkát lecsonkolták; kicsi, de arányos, izmos teste volt. Coralie arra számított, hogy habzó szájjal nekiugrik. De nem. A pitbull a temporát csóválta, tágra nyílt, értetlen tekintettel, barátságosan nézett fel rá. Nem ádáz fenevad, csak az ember legjobb barátja.

– Menj el! – súgta Coralie.

– Mitts! – kiáltott a férfi az erdőben. – A fenébe! Gyere vissza azonnal!

A kutya lihegett, a farkát csóválta, körbeszaglászta prédáját; ügyet sem vetett Coralie próbálkozásaira, hogy valahogy elzavarja magától. Pedig Coralie felé legyintett, halkan rászólt, kutyariasztó szavakkal küldte volna el.

– Mitts, te idióta! – kiáltott a fiatalember.

A kutya a nagy préda és a gazdájához való hűség között vacillált. Aztán megfordult és elrohant, visszafelé a csalitasban. A meglebbent levelek között Coralie már teljesen jól látta a férfit. Arca markáns, szögletes; tekintete aggódó; vonásai érzékenységről árulkodók. Széles ajka boldog mosolyba húzódott, amikor meglátta kutyáját.

– Hát itt vagy! – Leguggolt, gyengéden megsimogatta az állatot, ami felugrálva gazdája arcát nyalogatta. – El akarsz tévedni?

Coralie érezte, hogy valami belényilall; mintha horogra akadt hal lenne, ami nem tud a tűhegyes acélról szabadulni. Mintha öszsze lenne kötve az idegennel; minden mozdulatát csodálta. Nem gondolt a következményekre. Árnyékként követte vissza a táborhelyére. Hiába volt ott a kutya, közelebb húzódott. A fiatalember

két csíkos sügért sütött a füstölgő tűzön; egyet magának, egyet a kutyának. Az állatnak előbb adott enni, csak aztán látott neki saját vacsorájának. Értetlen idiótának nevezte a kutyát, de egy tál friss vizet tett elé, és újra megszimogatta széles fejét.

– Te buta! – nevetett fel. – Medve vacsorája akarsz lenni?

Nagy fényképezőgép állt a közelben, egy összehajtott nagykabáton, hogy ne érjen hozzá páfrány, és védve legyen a nedves földtől. Nemcsak horgász, hanem fotográfus is. Vajon mit látna, ha a lencsén át nézné őt? Szürke szempárt, hátára omló hosszú, fényes haját, a bőrére festett tengeriszörny-pikkelyeket. Hazug, szélhámos csalót. Ezt látná, és csak ezt, mert mint a Professor figyelmeztette, amit az ember elképzelt, minden bizonynyal azt látja meg. Coralie azt kívánta, bárcsak egyszerű eltévedt lány lenne, akivel ez a férfi megoszthatná a vacsoráját, de más volt. Apja lánya, eleven csoda, olyan kuriózum, amit egyszerű ember ésszel fel nem érhet.

A szedresen át, arcát a tüskék elől kezével takarva, visszatallt a folyóhoz. Lépteket hallott maga mögött. Egy pillanatig valami édes borzongást érzett, mintha azt kívánta volna, bárcsak rábukkannának. De amikor megfordult, látta, hogy nem a tá-bortüznél ülő férfi követi. Szíve heves dobogásba lódult, mert az aljnövényzetben egy nagy, szürke állat körvonalát látta. Coralie egy pillanatig azt hitte, hogy farkas. A mesékben, amelyeket gyerekkorában annyira szeretett, a gonosz mindig elnyerte büntetését, az a sors jutott neki, amit megérdemelt. Elpirult, amikor eszébe jutott, mennyi rosszat művelt életében; álöltözetben mutatkozott, becsapott embereket. Kérdés és megbánás nélkül követte apja minden utasítását. Talán ezt a sorsot érdemli; azt, hogy élve falja fel egy felbőszült vadállat; méltó büntetés a sok rosszért, amit elkövetett. Behunyta szemét, próbálta csillapítani szíve dobogását. Ha életének itt és most kell véget érnie, hát legyen. Nem marad belőle más, mint a szedresben szétszórt fehér csontok; hajszálaikat verebek hordják majd szét, fészket építenek belőle maguknak.

A farkas egy mélyedésben állt; őt nézte, de értéktelennek találhatta, mert megfordult, és eltűnt az erdő fái között.

Ködpára kavargott a fák között, amikor végre elért az előre megbeszélt találkozóhelyre. Coralie teste jéghideg volt, mégis olyan érzelm növekedett benne, mint a dagály, amely különös tűzzel hevítette. Rájött: csak egyetlen magyarázat létezik arra, hogy mit érzett, amikor átázott ruhájában a fák mögül figyelte azt a fiatalembert, és szíve olyan hevesen dobogott. Maureen mondta, hogy a szerelem olyan érzés, amilyenre az ember a legkevésbé számít. Nem lehet megbeszélni, nem lehet tervezni, csellel elérni. Éjjel botlik belé, váratlanul, véletlenül. Semmi nem jelezheti előre. Amikor Coralie látta, hogy apja a kocsi mellett járkál fel-alá, hirtelen a lelkiismeret fullánkját érezte. A Professzor soha nem emelt kezét rá, de rosszállása nagyon tudott fájni; nyilván nem fog örülni, hogy hajnalig kellett várakoznia. A seregéyek már ébredtek a bozótban, bár az égen még pislákolnak az utolsó csillagok. Coralie gyakran elgondolkodott, hogy apja valóban szereti-e őt, vagy ugyanígy megfelelné neki bármilyen hasonló lány.

– Hát itt vagy! – kiáltotta a Professzor Coralie láttán. Sietett felé a takaróval, és gyorsan a válla köré kerítette. – Már azt hittem, megfulladtál!

A Professzor a kocsihoz kísért. A kocsis, akit gyakran túlfizettek, hogy megvegyék hallgatását, valószínűleg dupla pénzt kér ezért az útért, mert világos lesz, mire Brooklynba érnek. Tömeg lesz már a Williamsburg hídon, férfiak és nők gyalognak munkába ezen a derűs márciusi napon; nem is tudják, hogy egy szörny haladt el mellettük, és ez a szörnyeteg könnyezett, amikor kinézett a kocsi ablakán, és azt kívánta, bárcsak közöttük lehetne, és végre élhetné a saját életét.